

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 12
Maj - 2022

LE ENO JE POTREBNO

Šmarnice - majniška pobožnost

V Cerkvi na Slovenskem si maja ne moremo predstavljati brez šmarnic –

vsakodnevne ljudske pobožnosti Mariji v čast. Goreči Marijini častilci so že pred stoletji premišljevali,

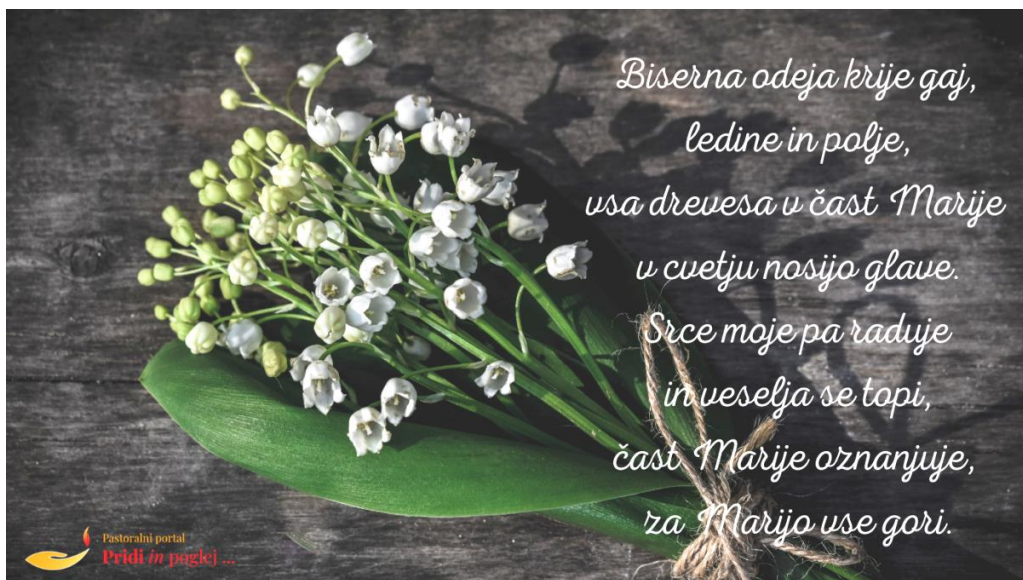
kako bi mogli skazovati Mariji še večje češčenje. Želeli so, da bi verniki častili božjo mater Marijo vsak dan in, če le mogoče, kar ves mesec. V ta namen so izbrali najlepši mesec v letu, mesec majnik, ki z lepoto v naravi prekaša vse druge. To pobožnost so imenovali Marijin mesec. S to pobožnostjo so začeli v Rimu, od koder se je razširila po vsej Italiji, Franciji in tudi Nemčiji. Papež Pij VII. je leta 1815 pobožnost meseca majnika potrdil in obdaril z odpustki. Z razmahom šmarnične pobožnosti se je pokazala potreba po šmarničnem branju in primernih pesmih. Prav v času razširjanja majske pobožnosti je slovensko slovstvo dobilo največ nabožnih pesmi. Res niso bile vse umetniške, a so s primerno melodijo vernikom segle globoko v srce. Pesmi so začeli zbirati v zbirke in jih izdajati v obliki pesmaric. Prvo takšno zbirko je izdal duhovnik Blaž Potočnik leta 1827. Zaradi velikega zanimanja so jo morali trikrat ponatisniti. Letos imamo pri nas šmarnično branje z naslovom *Marija ima mnogo oblek*. Šmarnice nas vabijo na romanje v različna romarska svetišča, kjer se srečujemo z raznolikimi upodobitvami Božje Matere. Nekatere so povezane s posebnimi dogodki ali zgodovino kraja, druge z

ljubeznijo in hvaležnostjo molivcev, ki so z ustvarjanjem čudovitih Marijinih podob in pesmi izrazili svojo vdanost nebeški Kraljici. Naj bodo tudi za sodobnega človeka spodbuda, da »z večjo vero, ko stopi človek k Mariji, bolj ji odpre vrata svojega srca, da lahko deluje. Še lepše povedano, Marija vstopa v srce pred Jezusom, ga pripravi in pusti, da Jezus naredi čudež.«

(Vir: <https://katoliska-cerkev.si/smarnicno-branje-2022>,
<https://nadskofija-ljubljana.si/pastorala/gradiva/>).

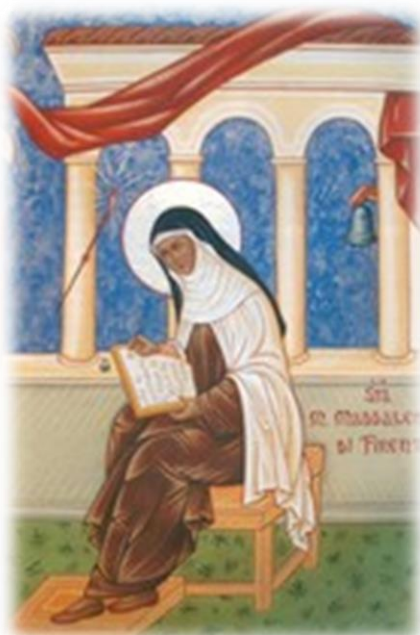
Amicus Dei

Papež Frančišek vztrajno poziva k miru tako v Evropi kot po vsem svetu. Med splošno avdienco v sredo, 4. maja, je povabil, naj še posebej v mesecu maju molimo rožni venec ter Devico Marijo prosimo za dar miru. »Pravkar smo začeli mesec maj, ki po izročilu poziva krščansko ljudstvo, naj poveča vsakodnevna dejanja čiščenja Device Marije. Skrivnost njenega miru in njenega poguma je bila ta gotovost: Bogu ni nič nemogoče. Pomembno je, da se to naučimo z Božjo Materjo; s hvaležnostjo vsak dan molimo rožni venec.«

Vir: Vatican News

Sveta Marija Magdalena od sv. Duha (de Pazzi)

1566 – 1607, karmeličanka

Italijanska družina de Pazzi se uvršča med najstarejše plemiške rodbine Firenc in v njej se 9. aprila 1566 rodi Katarina (Marija Magdalena); deležna je globoke krščanske vzgoje in je že kot otrok zelo pobožna ter obdarjena s posebnimi milostmi: vztraja v molitvi, čeprav ne najde tolažbe; jezuit, ki duhovno skrbi za njeno družino, ji da za premišljevanje knjigo o Jezusovem trpljenju; prvo sveto obhajilo prejme z desetimi leti in nekaj tednov za tem naredi zaobljubo devištva ter se vadi v najrazličnejših odpovedih.

Šestnajstletna je pripravljena za prvi življenjski boj: odločno odkloni vse predloge za možitev in si od staršev izprosi

blagoslov za vstop h karmeličankam v samostan sv. Marije Angelov v Firencah, kamor jo sprejmejo 2. decembra 1582.

Ve, da bo tam lahko šla vsak dan k obhajilu, kar je za tisti čas nekaj nenavadnega; od prvega dne se v novem okolju počuti kot doma in presrečna že čez dva meseca prejme revno redovno obleko ter novo ime – Marija Magdalena.

Redovne obljube napravi predčasno, 27. maja 1584, ker hudo zboli in se bojijo za njeno življenje; zapiše: »Jezus me je povsem združil s seboj in me sprejel v svoje varstvo.« To je šele začetek mističnih doživetij, ki se potem v različnih oblikah pojavljajo dvajset let, vse do smrti; kolikor more, živi povsem preprosto življenje v izjemni skromnosti, ponižnosti in strogi pokori; v dolgotrajni izkušnji (pet let) notranje teme, suhote in velikih skušnjav vztrajno napreduje v krepostih; ker zamaknjenja vzbujajo v skupnosti pozornost, ji je zelo težko; redovno predstojništvo ji

ukaže, da o svojih doživetjih poroča, sosestram pa, da natančno zapišejo vse, kar jo slišijo govoriti med zamaknjenji.

Boli jo, da Božja ljubezen ni ljubljena: »Najraje bi vse stvarstvo pozvala k ljubezni do Boga, ki je ljubezen sama. Toda ta ljubezen ni ljubljena.« Videnja ima tudi glede konkretnega stanja v Cerkvi: roti najvišje cerkvene predstavnike, naj zaradi Kristusa napnejo vse sile za prenovo Cerkve v duhu tridentinskega koncila.

Redovnice se takšne drznosti prestrašijo in zapisov ne posredujejo naprej ter začnejo nanjo gledati nezaupljivo; to je ne bega in ne greni, še z večjo vnemo jim služi v veliki ponižnosti in jim postane voditeljica k popolnosti.

Med l. 1602 in 1603 se začnejo oglašati znanilci njene smrtne bolezni: visoka vročina, bljuvanje krvi; ko je leta 1604 izvoljena za namestnico predstojnice, službe ne more opravljati, saj ne more več vstati s postelje; njeni udje so kakor z natezalnice, kosti ji na več mestih predirajo kožo, sčasoma postane njeno telo ena sama rana; kljub nečloveškim mukam ji na obrazu odseva globok mir; tri leta traja agonija, nerazumljiva zdravnikom, ki jo ima sama Marija Magdalena za posebno naklonjenost iz nebes, kar razodevajo tudi njene besede: »V raju ne bom mogla več trpeti iz ljubezni do Boga, zato ne bi rada še umrla.«

25. maja 1607 Gospod pride po njo, ki se je vsa v ljubezni použila zanj in vse svoje trpljenje darovala za Cerkev; čeprav njena naročila niso bila prenesena ljudem, ki so jim bila namenjena, je Marija Magdalena ena od velikih svetniških osebnosti katoliške prenove po tridentinskem koncilu. Očitna svetost Marije Magdalene de Pazzi že v času življenja je po njeni smrti potrjena še z mnogimi čudeži; papež Urban VIII. jo kmalu razglasi za blaženo, Klemen IX. pa leta 1669 za svetnico.

Njen god obhaja vsa Cerkev 25. maja.

Pripravila Marica

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

ČEŠNJA V BELEM

Spet se v našem vrtu
češnja preoblači,
z dežjem se umiva,
z vetrom se krtači,

a pomlad ji takšno
lepo krilo šiva,
da je prav zaresno
hčerka nevoščljiva.

Kdo je, se sprašuje,
dal ji tole krilo,
kje so zanj kupili
takšno lepo svilo?

Ali se je sama
naučila tkati,
ali pa nemara
so doma bogati?

Gleda in modruje:
vem, pomlad je mama;
tudi moja včasih
zame šiva sama,

ampak kdo je očka?
Očka? Tam v sinjini
nad gorami sonce
žvenketa s cekini ...

Danijela Premzl

Pastirčkova nebesa – nadaljevanje

Župnik se je odločil, naj ostane pastirček pri njem tako dolgo, dokler se ne bo zvedelo, čigav je in od kod. In tako je pastirček ostal v župnišču pri planinskem župniku in njegovi sestri, ki je zanj zelo lepo skrbela, za kar ji je bil ubožček zelo hvaležen.

Vedno se je motal okrog kuharice, župnikove sestre, ki mu je bila kot prava mati.

Nekega dne pa je pastirčka zvalil župnikov vrt na svoje stezice med sadna drevesa, rožne grmiče in cvetoče gredice.

Ker je bila huda vročina, se je napotil proti vrtnemu obzidju, po katerem se je spenjal in plazil temnozeleni bršljan. Župnikov vrt mu je bil silno všeč; kar žal mu je bilo, da ga ni že prej odkril.

»Pastirček, le pridi k meni!« ga pokliče in povabi nek nežen glas. Pastirček začudeno pogleda. Tam v kotu obzidja je stal velik križ; na njem je visel Križani v naravni velikosti, kakršnega pastirček še nikoli ni videl, saj je živel samotno življenje nevedneža pri planinskem kmetu na pohorskem vrhu. Križani je bil živ in pastirček je padel od strahu na kolena.

»Ali si me morda ti poklical?« ga je vprašal pastirček.

Križani mu prikima: »Jaz sem te klical, jaz!« Pastirček se ga je še vedno bal in je klečal na tleh.

Tedaj pa spregovori Križani: »Vstani, fantek, in nič se me ne boj! Saj vem, da si ubog pastirček z visoke planine in siromaček – norček trde glave, ki doslej ni poznal drugega kot svoje ovce. Le nič se me ne boj! Postala si bova še dobra prijatelja!«

Njegove oči so milo zasijale na pastirčka. Pastirček začuti ob tem pogledu v svojem srcu nekaj novega, toplega. Ne boji se ga več. Vstane ter ga vpraša:

»Kdo te je pribil na ta leseni križ?« »Zlobni ljudje so to storili, ker sem bil z njimi predober,« je dejal Križani. Na obraz mu je legla žalost in velika bridkost.

Pastirček, siromaček trde glave, pa ga ni mogel razumeti, saj mu gospodar nikdar ni o njem govoril, le o ovcah in paši mu je razlagal.

Pastirček gleda Križanega v trpeči obraz in žalostne oči; zasmilil se mu je, tem bolj, ker mu je krvavečo glavo obdajala trnjeva krona.

»Sonce sije po tebi in v tej vročini ti je prav gotovo zelo vroče!« mu pravi pastirček. Tedaj se spomni, da je v župnišču videl kos modrega platna. Urno teče in se hitro vrne po vrtni stezici s platnom v roki; z njim bo Križanemu obrisal krvavi znoj ter ga zasenčil.

Že je bil pri Križanem, ki ga je gledal s svojimi hvaležnimi, milimi očmi. Ob sadnem drevesu je slonela lahka lestvica. Ročno si jo prisloni k zidu, spleza po klinih in ko mu je dosegel obraz, mu s prtom otre kri in znoj z obraza.

»Bolje ti bo v tej vročini. Ali hladi?« »Hladi, hladi, dobri pastirček!« se mu zahvali Križani. Tedaj ga s prtom še ogrne, da ga sonce ne bo tako žgalo. Z delom je bil zelo zadovoljen, saj bo temu njegovemu prijatelju zdaj veliko lažje.

Nad bršljanovimi lističi in vejicami pa se je razjezil: »Ti, bršljan, bi lahko delal senco in hlad, pa nič!« Takoj se je lahen vetrič splazil preko zidu in zazibal bršljanove vejice, da so Križanemu zasenčile glavo, listje pa je zatrepetalo in ga hladilo. Pastirček je splezal z lestve, sedel na zidek pod križem ter premišljeval, kaj bi mu še dobrega storil.

Ni se mogel domisliti, s čim bi Križanega še lahko razveselil, ko je v vročem zraku zadonel zvon. Stari cerkovnik je zvonil poldan in pastirček je stekel v župnišče. V kuhinji mu je župnikova sestra dala opoldnič: kruh in skledico juhe. Pastirček začne veselo jesti.

Tedaj pa se spomni Križanega na vrtu, ki je gotovo tudi lačen; saj mu nihče ne da jesti, ko je vendar tako sam in zapuščen tam v vrtnem kotu. Takoj sklene: pol opoldniča mu bo dal!

Nikakor pa ni vedel, kako bi mu jed odnesel, da tega ne bi videla dobra kuharica.

Pastirček je sedel v temni kuhinji pri opoldniču in jedel. Iz skledice pa je le počasi zajemal, kot bi štel žlice in skrbel, da ne bi preveč pojedel.

Ko pa je župnikova sestra odnesla obed še bratu v njegovo sobo, je pastirček stekel na vrt, nato pa splezal po lestvi h Križanemu in mu ponudil skodelico z juho.

Križani ga je gledal, gledal molče, ne da bi zganil roko. In pastirček mu reče: »Prijatelj moj, gotovo si tudi lačen!

Nekaj sem ti od opoldniča prinesel. Le vzemi!« Desnica Križanega se je tedaj zganila, v lesu je ostal žebelj sam in Križani je prijel pastirčkovo skodelico ter izpil. S toplim pogledom se je zahvalil pastirčku ter mu vrnil prazno skodelico.

Minil je prvi dan, ko je nevedni pastirček spoznal svojega prijatelja na križu.

Odslej je vsak dan delil svoje jedi z njim in kadarkoli je le mogel, je stekel na vrt k njemu, sedel na zidek, ga poslušal in bil ves vesel v njegovi družbi.

Prijatelj pa mu je pravil svojo zgodbo, ki je pastirčka tako prevzela, da je bil ves zamišljen. Hujšal je in bledel, kot bi bil bolan.

O vsem tem pa ni črhnil besedice, ne kuharici, še manj pa staremu župniku; bil je rad sam; če le mogoče na vrtu. To spremembo v pastirčkovem življenju pa je opazil stari župnik ter vprašal svojo sestro, kaj mu je, da tako hujša; ali mu ne daje dovolj jesti ali kaj. Sestra pa je v skrbeh sklenila roki in zatrjevala: »Tudi jaz sem že opazila, da je tako zamišljen; nekaj ga muči. Skodelica pa je vedno prazna; res ne vem, kaj mu je. Odslej bom bolj pazila nanj!«

Se nadaljuje ...

Voliček IV

Poletje je minevalo in tudi vse norčije, ki so prisotne v tem obdobju. Vsekakor mislim na igro obeh, mene in Sivčka. Tekanje po travniku, lovljenje metuljev, nabiranje rdečih gozdnih jagod ter sladkanje z njimi; grabljenje pokošene trave, posušene v dišeče seno. Vse to je potekalo skozi radost in igro. Prišli smo do tretje košnje. Otavič je že posušen. Tega »sena« je po navadi malo. Sedaj ga je bilo treba pospraviti in pripeljati domov. Pri hiši smo imeli tri vozove. Veliki, srednji in mali. Na misel mi je prišla ideja, da bi se izkazal pri domačih. Pripravil sem mali voz na dvorišče ter prosil starega očeta, da mi pomaga vpreči Sivčka. Molče je pomagal. Narejeni jarem je bil malo prevelik. Sivček je bil še vedno teliček. Ni bil vaje vprege. Postal je nemiren. Vpreženega Sivčka sem imel namero uporabiti, da pripelje vnuko domov. Ni šlo po načrtu. Opletala sva po pokošenem travniku. Domov je prispel oče s starim volom in velikim vozom. Pogled na vpreženega Sivčka in mene, ki se trudim »furat«, ga je delno zabaval, delno pa spravilo v skrb, da se ne bi kdo izmed nas poškodoval. Razbral sem njegove misli in spoznal resnico v njih. Prišel je k meni in rekel: »Pomagal ti bom.« Trdno je prijel Sivčka.

Nekako smo naložili kupček vnuke. Upošteval sem vsa očetova navodila. Z veliko njegovega truda in potrpežljivosti smo varno prišli do hiše. Izpregli smo volička iz vprege, svoboden je stekel k materi na pašnik. »Premlada sta še, oba,« je tiho rekel oče. »Ne skrbi,« je še dodal. »Uporabila bova drugo taktiko za učenje. Odslej ga bova privezala za veliki voz in bo hodil za starim volom, tako se bo naučil.« Rečeno storjeno. Oče je imel pogosto opravke s starim volom. Vsako priliko sva izkoristila za učenje. Tako je bilo učenje manj naporno in bolj učinkovito. Zelo pridno se je učil in postajal krotak. Moje veselje je segalo daleč ...

Zagorka

SPOMINSKE DROBTINICE

ZAHVALA PEVCEM OB 35. OBLETNICI MePZ ADORAMUS

Josip Hasnik pravi v svoji pesmi Pevec:

»Sem pevec in peti je vse mi na sveti. Zakaj bi ne pel? Četudi je delo mi čelo ogrelo, vse trude premagam in pesmice zlagam. Zakaj bi ne pel? Zakaj? Je delo končano in vse že zaspano, nazadnje še eno zapojem pošteno. Zakaj bi ne pel? Zakaj?«

Glasba in pesem človeka spremljata skozi vse življenje. Brez nje bi marsikaj manjkalo in brez nje bi bilo naše življenje siromašnejše. Glasba nas oblikuje in plemeniti, osrečuje, razvija ljubezen ne samo do lepega, temveč tudi do skupnosti.

Za to smo danes tukaj, da se zahvalimo za 35 let delovanja in prepevanja zbora Adoramus. Najprej zahvala Bogu, ker nam je podaril življenje in talent, da ga lahko s petjem slavimo.

Iskrena hvala vsem pevkam in pevcem, ki ste v preteklih letih prepevali v našem zboru in s svojim glasbenim talentom bogatili drug drugega ter poslušalce. Hvala vam za vse skupne trenutke ter za bogata pevska doživetja.

Zahvala pa gre tudi vsem zdajšnjim pevkam in pevcem ter tistim pevcem, ki že od samega začetka s svojim petjem razveseljujete življenja mnogih, ki imajo pesem radi. Če si vesel, si poješ vesele pesmi, če si srečen, si

glasno zavriskaš, če si zaljubljen, poješ ljubezenske pesmi, če si žalosten, poješ žalostne pesmi ... glasba je težko ločljiva človeški duši. Predajamo se ji iz dneva v dan, iz meseca v mesec, iz leta v leto. In tako pretečejo leta in za njimi ostajajo spomini presenečenja, uspehov, vzponov, padcev ter upanja, da vse to živi v človeku in v njegovi glasbi.

Dragi sopevci! Naj nam bo pesem v veselje in ponos, zato še naprej prepevajmo in ostanimo znanilci vsega lepega tudi v prihodnje, kajti lepa pesem in nje sporočilnost zmoreta prinesiti pozdrav miru tudi do zaprtega človeškega srca.

Bog vas živi še na mnoga leta!

Magda Komel

Šmarnice iz moje mladosti

*»Spet kliče nas venčani maj,
K Mariji v nadzemeljski raj.
Cvetlice, dobrane, si venčajo glave,
raduje se polje in gaj ...«*

se je glasila pesem mnogih častilcev Marije, ki smo se zbirali ves mesec maj v podružnični cerkvi Sv. Hieronima. Iz vseh koncev vasi smo otroci in odrasli hiteli proti cerkvi, kamor nas je povabil zvon, ki je zapel Ave Marijo. Do Marije smo čutili veliko ljubezen in spoštovanje, zato smo se ob vstopu v cerkev spoštljivo priklonili ali poklekili pred podobo Marije, Pomočnice kristjanov. Pred njeno podobo sta goreli svečki, otroci pa smo ji radi prinašali cvetje, ki smo ga nabrali na travniku, po poti do cerkve. Dali smo ga v vazo, ki je stala tam pripravljena, da ga sprejme Mariji v čast.

Na začetku šmarnične pobožnosti smo molili rožni venec in litanije Matere Božje. Temu je sledilo šmarnično branje. Šmarnice smo izmenjaje brali otroci višjih razredov, ki smo se trudili brati glasno in razločno, da so vsebino prebranega slišali tudi starejši in naglušni. To je bil za nas poseben izziv, saj smo bili ob odhodu iz cerkve s strani starejših deležni pohvale za razločno in glasno branje. Na koncu smo zapeli najmanj dve Marijini pesmi, ki smo se jih otroci naučili od starejših. Pogosto smo v mesecu majniku Marijine pesmi peli tudi doma na koncu večerne molitve.

Takrat je prišel do izraza očetov tenor.

Otroci smo se šmarnic zelo veselili in jih radi obiskovali. Za nas je bil to tudi čas veselega in sproščenega druženja ob Mariji. Naši starši so nas večkrat opominjali, da kdor Marijo časti, se ne pogubi. Zato smo pred Marijo večkrat prinašali svoje prošnje. Za dober uspeh v šoli, za lepe odnose v družini, za dobro letino, za Marijino varstvo in blagoslov. Ob koncu šmarnične pobožnosti so se odrasli večkrat pomudili pred Marijino podobo z osebnimi prošnjami in zahvalami. Moj odnos do Marije, ki sem si ga oblikovala v otroštvu in mladostni

dobi, se je nadaljeval tudi v odraslost, vse do današnjih dni. Klic Nebeške matere je kdaj tako močan, da se mu ne morem upreti. Takrat rada poročam k njej na Brezje, Planinsko goro, Sveto goro ali v Medžugorje. Na teh milostnih krajih sem bila vedno deležna mnogih uslišanj in pomenljivih srečanj. Tu sem začutila mir v obliki duhovne ubranosti s samo seboj, z okolico in s sorodniki, s katerimi sem bila povezana v molitvi rožnega venca. V njej sem začutila moč, zaupanje, varnost in Božjo ljubezen. To želim tudi vam in Bog daj, da bi se tudi danes otroci tako radovali šmarnic in častili Marijin lik kot smo ga mi nekoč in ga še danes.

Silva

Mali raziskovalci

V Miklavževem vrtcu se ves čas kaj dogaja in prav nikoli ni dolgčas. V Modri sobi so otroci, stari od 4 do 5 let, ki so pravi raziskovalci. Veliko

razmišljajo, se igrajo, spoznavajo, preizkušajo, poslušajo, odkrivajo, radi bi odkrili in razumeli vse okrog sebe in v sebi, najpogostejši stavki se začnejo z Zakaj? Kaj? Kakšno? Kako deluje? Kako je nastalo ...?

V aprilu sem ob dnevu Zemlje v sobo prinesla globus. Z velikim zanimanjem smo si ga ogledali, otroci so srkali informacije. V naslednjih dneh smo se poglobili v to temo in spoznavali tudi Sonce, Luno, planete. Z baterijo smo svetili v globus (kot Sonce), ponazorili, kaj se zgodi v enem dnevu (ob vrtenju globusa), kroženje Zemlje okrog Sonca v enem letu ... Res je bilo zanimivo, otroci so tudi likovno ustvarjali, ko so barvali narisano Zemljo, izrezovali planete in jih lepili na karton okrog Sonca, ideje so prihajale tudi od njih. V načrtu imamo še, da si bo vsak izdelal svoj globus, ki bo iz kaširanega papirja in lepila. To bomo naredili na napihnjenem balonu, posušili in pobarvali. Trenutno smo pri spoznavanju vulkanov. Tu so otroci res motivirani in aktivni.

Joži Maček

Le kaj počne na Brezjah sveti Vid?

Zanimivost bazilike je, da je glavni oltar pravzaprav posvečen svetemu Vidu. Na Brezjah je že sredi 15. stoletja stala majhna cerkvena, posvečena temu svetniku. Tej cerkvi so leta 1800 dozidali kapelo Marije Pomagaj. Skoraj sto let zatem so ob njej zgradili frančiškanski samostan.

Sedanja podoba je nastala takrat, ko je Napoleon zasedel tudi kranjsko deželo. Takrat je v Kranju živel znameniti slikar Leopold Layer (1752 – 1828). Med vojno so ga Francozi zaprli. V svoji stiski se je z zaupanjem obrnil do Marije Pomagaj na Brezjah in ji obljubil, da bo poslikal njeno

kapelico ter ji naredil novo sliko za oltar, če ga bo rešila iz ječe.

Marija je poplačala njegovo zaupanje. Layer je bil rešen iz ječe in svojo obljubo je zvesto izpolnil. Leta 1814 je preslikal Marijino kapelico in naredil sedanjo milostno podobo Marije Pomagaj. Slika je še danes dobro ohranjena. Ljudje pripovedujejo, da jo je slikal v ječi, ko so mu roke oklepale železne verige.

Katoliška Cerkev ima navado, da krona podobe, ki so pri ljudeh posebno v časteh. Odkar so se na Brezjah dogajala izredna uslišanja, je vse bolj živa postajala misel, da bi kronali tudi podobo Marije Pomagaj. Željo so sprožili frančiškani, varuhi milostne podobe, velik Marijin častilec škof dr. Anton Bonaventura Jeglič pa je prosil za potrebno dovoljenje v Rim.

Apostolski Sedež je prošnjo uslišal in prosilca samega pooblastil, da kronanje izvrši. Za to slovesnost so izbrali angelsko nedeljo, 1. septembra 1907.

Že na predvečer se je zbralo veliko ljudi, cele množice pa so prihajale na Brezje še v nedeljo zjutraj z vlaki, vozovi, s kolesi, peš. V cerkvi so se navsezgodaj začele maše in se vrstile druga za drugo, spovednice so bile oblegane, tisoči so prejeli Sveto Obhajilo.

Ob devetih se je zbralo na Brezjah nad 30.000 vernikov, ki jih je privabila ljubezen do Matere Marije. Škof Jeglič je, obdan z več kot sto duhovniki,

z zlatima kronama okrasil Marijo in Božje Dete v njenem naročju. Kroni je izdelal znani zlatar Ivan Kregar v Ljubljani. Angelska nedelja je od takrat poseben praznik za Brezje.

Jezušček stiska k Mariji glavico, išče jo z očmi, z rokami bi se rad dotaknil Marijinega vratu, a so prekratke in ji sežejo do brade. S telesom se prižema k Materi, z levo nogo stoji na prstih, desno pa steguje k njej.

Na sliki je gotovo najlepši Marijin obraz, na obrazu pa njene oči. Ko se Marija ozre Jezusa v nemoči in hkrati v silnem zaupanju, se mu vsa preda. A oči ne obrne k njemu, temveč k nam.

Tudi naši stanovalci so se v četrtek odpeljali k Mariji pomagaj na Brezje. Da bi romali peš ne gre več, so jih pa spremljali zaposleni, prostovoljci in župnik Janez. »Bili smo presrečni, tako sem vesel da sem bil spet pri Mariji, molili smo za vas ...« in še mnogo drugih besed veselja in sreče so hiteli pripovedovati.

Pred Marijo je vsak sam. Samo njemu namenja svoj pogled. Zanj ima vso svojo pozornost. Njegova prošnja in njegova stiska sta v tistem trenutku zanj najbolj pomembni.

Zapisala Leonida

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Marija Rupnik

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

UGANKE

Sladka je v reki, slana v morju, priteče iz pipe, odveč je v škornju.

Vsak dan nosimo jo v usta, a nihče je ne pohrusta.

Pisan most čez obzorja sega, a povzpeti se ne da na njega.

SMEJALNICA

PORAŠČEN MLADENIČ

Kot človek iz kamene dobe vstopi v frizerski salon in vpraša mlado frizerko: »Ste me nazadnje vi ostrigli?« »Ne, ne bo držalo, jaz sem tukaj šele dve leti.«

FRANCELJ POTRKA NA VRATA OSTARELE GOSPE:

»Dober dan. Pobiram prispevke za asfaltiranje ceste.« »Nič ne dam. Nimam avtomobila,« odvrne gospa. »Lani sem po nepotrebnem prispevala za mrliški voz, pa se nisem niti enkrat peljala z njim. Popolnoma stran vržen denar.«

NA SODIŠČU SODNIK VPRAŠA OBTOŽENCA:

»Zakaj so vas privedli?« On: »Ker sem prezgodaj kupoval novoletno darilo.« Sodnik: »Saj to ni prepovedano. Kako zgodaj ste pa v resnici kupovali darilo?« On: »Še preden se je trgovina odprla.«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.